

Elżbieta Buczkowska

Po drugiej stronie

Gdy ta, którą pieścił przez dziewięć miesięcy
stanęła przed Giottem naga i nazbyt
skończona
prześlizgnął się wzrokiem po jej białych
ramionach
twardych piersiach i łonie brzemiennym
za sprawą jego dłuta
ukrył twarz w cieniu ironii
i wyszedł szukać doskonałości

Gdy dotarł do portu
ujrzał liguryjski kolor morza
Jego zdziwienie odbijało się w chmurze
Pragnąc być całkiem nieskazitelnym
zapomniał o istnieniu barw
Piana morska była słona
a niebo burzowe
Pierwszy raz przyszło mu do głowy
że cierpienie może być twórcze

Wiatr prowadził go ślimaczą drogą
Nie widział tych
którzy byli tam przed nim
Artyści ducha, Jan Chrzciciel
Gałęzie euforycznie głosiły chwałę
Postać z drzewa wyciągnęła do niego rękę

Gdy wrócił do pracowni
zobaczył piękno

Agnieszka Kostuch

Człowiek z sadu

Zdzisławowi Antolskiemu

Wybiegł za białą kartką papieru
(w nadziei na nieśmiertelność)
z sadu rodzącego zdrowe owoce
do puszczy miejskiego chaosu
pełnej robaczywek

zapijał je bezskutecznie

kartkę pokryły plamy wymiocin krwi
rozczarowania –
więc tak wygląda
człowiek dorosły
człowiek świadomy
odkryta tajemnica
rozdarta zasłona

i kiedy wyrzucał kartkę do kosza
z półki spadł poźółkły wiersz Twardowskiego –
trzeba nic nie mieć
żeby wrócić

w sadzie czekał ojciec z pszczołami –
wiesz że przeciętnie żyją około miesiąca
nie grymaszą o wieczność

same ją tworzą

i podał synowi
brulion pachnący miodem

Wyznanie Dziadka

Moje życie miało
smak cierpkiego wina
przyszło w zamknięte ramiona ojca
które wcześniej straciłem z oczu
przez lata pocieszając się szczodrze
towarzystwem wódki

Moja śmierć miała
smak etanolu
przyszła z zapachem olejnych farb
które przeprowadziły mnie szybko
na drugi brzeg do
życia wolnego
od knajp melin zadawania krzywdy
koszmarne bólu głowy
sumienia

Wiem
moja śmierć mogła mieć smak
życia moich wnuków
nie znam go

patrzę jak rosną
z drugiego brzegu
proszę dla nich o życie
o smaku poziomek

Teresa Januchta

Renoir maluje nagą kobietę

modelka wydaje ciało na spojrzenia
krągłe piersi spod rozpiętej bluzki
falowanie ciała aksamitne cienie
światło pulsujące miriadami drobnych
odcieni

pod półprzezroczystą skórą
artysta wybiera te
które pozwolą żyć tej kobiecie na płótnie
i drgać mrowiem tęczyowych plamek
pieści pędzlem miąższ pośladek
wydobywa zwierzęcą boskość dziewczyny
zagarnia w zaborczą sieć kresek i płam
przywłaszczając sobie sekret jej istoty
który swą tajemnicę zawdzięcza jedynie
światłu

na płótnie stanie się nieśmiertelna
i budzić będzie przelotny dreszcz pożądania
radość życia silniejsza od bólu i cierpień
w słonecznych barwach aktu

Renoir zapada w noc

Już późno Czas na spoczynek
To był dobry dzień

Martwa natura z jabłkami może też odpocząć
zanim Duża Luiza jutro znów umieści pędzel
w unieruchomionych reumatyzmem palcach
Lecz opowieść lekarza o polowaniu pobudza
wyobraźnię

Te dwa bekasy... Dajcie mi paletę...

Przekręćcie w lewo głowę bekasa...
Majaczenie przechodzi w sen w którym
mistrz nie przestaje malować
Ostatnie pociągnięcia pędzla i dzieło okrywa
się nigdy nie odkrytą tajemnicą Nie trafi do
kolekcji Durand Ruela ani do muzeum
w Luwrze

Północ jest uspokojeniem

Zbigniew Gordziej

Terazniejszość

1.
Skąpa w sukcesy
przepełniona porażkami
podsuwa Prozac
kokainę
sznur z pętlą
rękojeść pistoletu
Zdani na bagno dni
nie zauważamy gwiazd

2.
bogata kromką chleba
pierwszymi krokami synów
szumną rozmową drzew
dobrym rytmem serca
uściskiem dłoni sąsiada
W naszym zasięgu skok
przez lustro czarnej kałuży

3.
chcemy w niej być
instynkt trwania silny
pozwala omijać przeszkody
Na czarnej kresce dnia
wytycza drogę trawersu
po spadziźnie życia
Szczeliny zabezpiecza
poręczną wyobraźnią
Terazniejszość ważniejsza
od przeszłości
ostrzega
przed wątpliwym błyskiem
jutra

